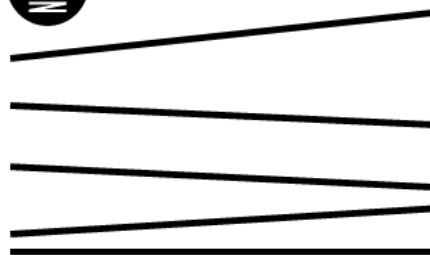

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Mordet i Saunsø d. 16. Juli 1881 : Med
Morderen Anders Nielsens Sjællænders
Portræt.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Nakskov, 1882

Fysiske størrelse | Physical extent:

16 s., 1 indklæbet Portr.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KGL. BIBLIOTEK

45,-96-8°

Mordet i Saunsø.

Med Morderen Anders Niel-
sen Sjællanders Portræt.

Nakskov 1882.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023474248

MORDET i SAUNSØ

d. 16. Juli 1881.

MED MORDEREN

ANDERS NIELSEN SJÆLLÆNDERS PORTRÆT.

45-96-8°

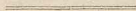
MORDET i SAUNSØ

d. 16. Juli 1881.

MED MORDEREN

ANDERS NIELSEN SJÆLLÆNDERS PORTRÆT.

Nakskov.

Kjeldskovs Enkes Bogtrykkeri.

1882.

MOORE & SONS

1887

L. Christensen.

(Eftertryk forbydes.)

Portræt af Anders Nielsen Sjællænder

(Taget i Arestgaarden i Nakskov efter at
Morderen har aflagt Bekjendelse).

En halv Milsvej Syd for *Nakskov* ligger den lille Landsby *Saunsp.* Vejen, som fører igjennem Byen, er i Reglen stærkt befærdet, da den benyttes som Torvevej af de folkerige Sogne *Vestenskov* og *Kappel* samt en stor Del af *Tillitze*. Trods den livlige Færdsel var denne Vej en Dag i forrige Sommer Skuepladsen for en af de grueligste Forbrydelser, der har været begaaet her i Landet i de senere Aar, en Forbrydelse, der ikke alene ved den Dristighed, hvormed den er udført ved højlys Dag paa alfare Landevej, men ogsaa ved den Raahed, som er udvist af Gjerningsmanden under Udøvelsen, maa fylde ethvert tænkende Menneske med Forfærdelse og Afsky.

Lørdag den 16de Juli 1881 om Eftermiddagen Kl. omtrent 6 kom en Pige og fortalte til Gaardejer i Saunspø *Hans Piils* Tjenestepige, at der i Grøften henne paa Vejen laa nogle sønderslaaede Æg. Tjenestepigen og Piils Husholderske gik da hen til Stedet, hvor Æggene laa, og da de saa, at de vare bestænkede med Blod, frygtede de for, at det var »*Æggemanden*«, der var falden og havde slaaet sig. Ved samme Lejlighed saa de, at der indenfor Gjærdet paa den anden Side af Vejen laa en Mand, men da de troede at det var en fuld Mand, der laa og sov, turde de ikke nærme sig, men gik deres Vej igjen. Lidt efter traf Piils Tjenestepige igjen sammen med den Pige, der havde meldt om de ituslagne Æg, og begge Piger gik da hen til Stedet, hvor Manden laa indenfor Gjærdet. Piils Pige tog Mod til sig, kiggede over Gjærdet og talte til Manden. Hun opdagede imidlertid at der laa Blod ved ham og hun kunde da nok indse, at han var død. Hun fik derpaa Bud til Husbonden, som kom til Stedet og saa paa Liget, uden at han dog undersøgte dette nøjere. Kort efter

kom *Herredsfuldmægtigen*, der havde været ude paa Avktion, kjørende forbi Stedet og til ham meldte da Piil, at der laa en død Mand paa hans Mark. Ved den Undersøgelse af Liget, som Fuldmægtigen strax foretog, viste det sig, at Personen var myrdet, idet Ligets Hoved var aldeles flakt, saaledes at Hjernten var flydt ud. Den Gang, Liget opdagedes, laa det paa Maven. Flere Personer, som kom tilstede, gjenkjendte i den Myrdede en Svensker, som gik under Navnet *Peder Jensen*, men hvis rette Navn var *Per Jönsson*, og som ernærede sig ved at gaa omkring paa Landet og opkjøbe Æg og sælge Hvedebrød. — Efterat det var sat Vagt ved Liget, bragte *Herredsfuldmægtigen* selv Melding om det Passerede til Politimesteren, der strax i Forening med Distriktslægen begav sig til Stedet. Liget befandtes som foranbeskrevet og var plyndret for Uhr og Portemonnæ. Af den foreløbige Undersøgelse, som samme Aften blev anstillet, fremgik det, at en Person, der betegnedes som væreude meget høj og iført mørke Klæder samt rundpudset falmet Filthat var af nogle Børn set gaaende ind paa en Mark, som stødte tæt op til den Mark, hvor Liget senere fandtes. Børnene havde derefter set Personen forlade Marken og sætte sig paa Grøttekanten ude paa Vejen, samt da Æggemanden, som de hjendte, kom gaaende, give sig i Følge med denne. De havde senere set Personen, som de betegnede som »den Lange« skræve over Gjærdet fra den Mark, hvor Liget fandts, gaa tværs over Vejen og tage en Kurv, hvorefter han vendte samme Vej tilbage ind paa Marken. Da en Person af samme Udseende som her beskrevet var set at passere *Saunsøgaarden* gaaende ad *Nakskov* til samme Dags Eftermiddag og han af en af *Saunsøgaardens* Folk var set og kjendt at være *Anders Nielsen*, i daglig Tale kaldet *Anders Sjællænder*, rettede Mistanken sig naturligt imod ham. Herredets Politibetjent, som havde været nærværende ved den foreløbige Undersøgelse, blev sendt til *Nakskov* for at anstille Eftersøgning af *Anders Nielsen* og erfarede i Byen, at denne havde en Kjæreste, som tjente paa *Riddersborg*. Betjenten satte sig derefter i Forbindelse med Byens Politi og da det var at formode, at *Anders Nielsen* vilde søge Kjæresten paa *Riddersborg*, begav de sig til denne Gaard, hvor de spurgte Pigen efter *Anders* uden dog at omtale, i hvad Anledning. *Anders* var imidlertid dengang endnu ikke kommen til Gaarden og Politiet gik derfor igjen. Pigens Madmoder, der havde faaet Underretning om, at der var slaaet en Mand ihjel i *Saunsø* samme Dag, fortalte Pigen, at hendes Kjæreste, *Anders*, var

mistænkt for at have begaaet Mordet og forbød hende mere at tale med ham. For at forhindre Pigen i at komme til at tale med *Anders*, lukkede de hende inde paa hendes Kammer, men da hun kunde antage, at *Anders* var kommen, sprang hun igjennem Vinduet og gik over til ham i en Lade, som der paa Gaarden gaar under Navnet Iskjældereren. Hun fortalte nu *Anders*, at Politiet søgte ham i Anledning af, at der var slaaet en Mand ihjel, og spurgte ham, om han var skyldig, hvortil han svarede, at han Ingenting havde gjort, men dog maatte afsted, da Politiet kunde holde En arresteret et helt Aar paa Mistanke. — Medens nu Politiet søgte efter ham i Laden ved Siden af Iskjældereren, saa han Lejlighed til at undvige og det var først længe efter Undvigelsen, at man fik noget Spor af ham, saalænge, at han imidlertid var kommen til *Holsten*, som det følgende vil vise.

I de Forhør, for hvilke Pigen fremstilledes, afgav hun den Forklaring, at hun først Dagen efter Mordet havde hørt Tale om dette, og at hun ikke havde sagt andet til *Anders*, end at Politiet søgte ham. Det var først efterat *Anders* var paa-greben og havde været i Forhør, at hun erkjendte, at hun havde fortalt ham, at det var i Anledning af et begaaet Mord, at han søgtes. Den Underretning, hun saaledes havde givet ham, benyttede han senere under de optagne Forhør til Paa-skud for, at han var flygtet.

Samme Dags Morgen, som Mordet var begaaet, havde mange Folk set en Person passere igjennem Saunsø holdende den venstre Arm tæt ind til Kroppen paa en saadan Maade, at de maatte antage, at han bar Noget skjult under Frakken. Alle signaliserede de ham som en meget høj Person, der gik noget foroverbøjet og var iført mørke Klæder samt rundpuldet falmet Filthat med Dusk bagi, og Nogle, som kjendte ham fra tidligere Tid, forklarede, at det var *Anders Nielsen Sjællænder*. Da man et Par Dage efter Mordet fandt en Hammelsvingel paa Marken, hvor Liget fandtes, og denne var besudlet med Blod, var man ikke alene paa det rene med, at man nu havde Mordvaabnet, men man formodede ogsaa, at den Gjenstand, som Vidnerne antog, at *Anders* havde havt skjult under Frakken, var Hammelsvinglen. Formodningen blev til Vished, da man erfarede, at *Anders* Dagen før Mordet havde været i *Lindelse* og i *Sandby*, og at der paa en Mark i sidstnævnte By var bortstjaalet en Hammelsvingel. *Anders* var om Fredagen kommen til et Hus i *Lindelse* sammen med den Dræbte. Denne gik ind i Huset medens *Anders* fortsatte sin Vej ad *Sandby*

til. Her havde en gammel Kone set ham luske omkring ved den Mark, hvorpaa Hammelen laa, og medens den havde været tilstede om Formiddagen, var den om Eftermiddagen forsvunden tilligemed Personen, som hun signaliserede paa samme Maade, som Vidnerne i Saunsø den følgende Dag. Ejeren af Hammelen blev forevist den Hammel, som fandtes i Saunsø, og han gjenkjendte den med stor Bestemthed som sin, hvad han saameget lettere kunde gjøre, som han selv havde lavet den. — I *Helgenæs Skoven* var en Dreng samme Dags Eftermiddag kommen i Følge med *Æggemanden* ad Nakskov til og var da truffen sammen med en Person, som han beskrev ligesom de andre Vidner, og paa Forevisning af *Anders Nielsens* Portræt erklærede han, at det var ham, han havde truffen paa. Personen tog da en Hammelsvingel op fra Vejen og spurgte *Per Jønsson*, hvad det var og efterat denne havde sagt, at det var en Hammelsvingel, stak han den ind under Frakken og bar den i samme Stilling, som han den følgende Dag, Morddagen, blev set i Saunsø.

Hammelsvingelen er maalt og vejat. Den er 1 Al. $3\frac{3}{4}$ Tom. lang, paa det bredeste Sted $8\frac{1}{2}$ Tom. i Omkreds, paa det smalleste $5\frac{1}{4}$ Tom., den var forsynet med et stærkt Jernøje og den vejede 2 Pd. 63 Kv. — Den har været indsendt til Sundhedskollegiet, for at det kunde blive undersøgt, om det Blod, som klæbede ved den var Menneskeblod og om nogle Haar som klæbede ved Blodet vare Menneskehaar. Kollegiet turde ikke afgjøre om Blodet var Menneskeblod, men det formodede, at Haarene havde tilhørt et Menneske.

Der, hvor Æggene fandtes ituslagne, saas Blod, dog ikke meget, og der var tversover Vejen til Marken, hvor Liget fandtes, ligeledes Spor af Blod. Dommeren formodede derfor, at den Dræbte var slaaet ned ude paa Vejen og derefter baaren over paa Marken, hvor han da havde faaet sin Rest, en Formodning, der senere viste sig fuldstændig rigtig.

Efterat *Anders Nielsen* om Natten var flygtet fra *Riddersborg*, blev der strax den følgende Morgen truffet Foranstaltninger, sigtende til hans Paagribelse. Der blev telegraferet til Politimyndighederne i *Stiftet*, *Vordingborg*, *Møen* og *Rudkjøbing* samt *Kjøbenhavn*. — Da der fra flere Sider udtaltes Formodning om, at *Anders* mulig vilde søge Tilflugt i *Christianssæde Skov*, blev denne ved Opbud af Befolkningen gennemløbet af flere Hundrede Mand, men uden Nytte. Senere fortalte et Par Mænd at de havde set og kjendt *Anders* i *Merritskov* i Nærheden af *Bandholm*. De havde talt med ham — det var

midt om Natten og meget mørkt — og de havde lagt saa nøje Mærke til ham, at de endogsaa havde set, at han havde Sinker under Støvlerne. De fortalte at han var gaaet i Retning af *Christianssæde* Skov og dette Udsagn foranledigede en ny Gjennemsøgning af Skoven med flere Hundrede Mand. Af gode Grunde førte heller ikke denne Eftersøgning til noget Resultat.

Nogen Tid efter Mordet meldte en Køne i *Kraarup* for Politiet i Saxkjøbing, at der Søndag den 17. Juli (Dagen efter Mordet) havde været en Person inde hos hende og faaet en Forfriskning. Det Signalement, hun opgav, passede paa *Anders Nielsen*. Konen forklarede, at hun havde set Personen i Besiddelse af et Uhr, hvilket hun beskrev som værende et gammeldags Cylinderuhr med vedhængende Uhrbaand — et sort Kantebaand. — Da *Per Jønsson* havde haft et saadant Uhr, formodedes det, at det var dette Uhr, som *Anders* havde røvet.

Medens der heri Landet overalt ivrigt søgtes efter *Anders Nielsen*, ankom der til Undersøgelsesdommeren et Brev fra *Nordslesvig*, hvori meddeltes, at en Person, som kunde antages at være *Anders Sjællønder* havde været inde i et Hus og betle. Uagtet man ikke fæstede stor Lid til Meddelelsen, blev der dog, for ikke at lade noget uforsøgt, trykt flere Hundrede Stikbreve, forsynede med *Anders Nielsens* Portræt og omsendte til samtlige Politimyndigheder i *Slesvig og Holsten*. — I Nærheden af *Segeberg* var der et Par Dage førend Stikbrevet ankom, anholdt en Person, der drev omkring som Løsgænger uden at være forsynet med Lægitimationspapirer. — En Politiofficiant begav sig med Stikbrevet til Arresthuset, for at se, om nogen af de der arresterede Vagabonder lignede Portrætet og opdagede da, at en af Arrestanterne var *Anders Nielsen*. — Da dennes Udseende imidlertid havde forandret sig betydeligt siden hans Portræt var taget, forlangte man, at der skulde sendes en Mand over for at konstatere *Anders Nielsens* Identitet. Dette skete ogsaa, men efter Gjenkjendelsen hengik der omtrent 3 Maaneder inden han blev udleveret til Politiet, saaledes at han, der blev psagreben den 21de August, først blev udleveret i Kiel den 24de November og ankom til Nakskov den 26de s. M.

Anders Nielsen Sjællænder er født den 24de Oktober 1853 i *Søllerød paa Sjælland* og er altsaa nu lidt over 28 Aar gl. Hans Fader var Husmand og døde, da Anders var 9 Aar gl., og Moderen har ikke senere været gift. Moderen kom afdage ved Selvmord. — De Rygter, som have gaaet om, at *Anders* skulde have slaaet sin Fader eller en af sine nærmeste Slægtninge ihjel, savner enhver Begrundelse. Indtil sit 10de Aar var han hjemme, men har efter den Tid stadig opholdt sig hos Fremmede. Han har i 1876 og 77 gjort Tjeneste som Militær ved 3. Bataillon i Helsingør, men har ikke givet Møde efter senere Indkaldelser, hvorfor han en Gang ved Politiet er transporteret til Troppeafdelingen, hvor han for Udeblivelsen blev idømt nogle Dages mørk Arrest. Iøvrigt har han ikke været tiltalt eller straffet. Han er 69 Tommer høj, klein, men kraftig bygget, gaar noget foroverbøjet og har en slentrende Gang. Hans Blik er skulende og usikkert, Læberne tynde og tæt sammenknæbne.

Samme Aften, som *Anders Nielsen* ankom ttl Nakskov, blev han stillet for Forhør. Han blev først spurgt, om han vidste, hvorfor han stod for Skranken, hvortil han svarede, at han var uskyldig, han havde ikke fornærmet Nogen. Paa Spørgsmaal om, hvori han skulde være uskyldig, svarede han i at have slaaet en Mand eller Karl ihjel, og paa Spørgsmaal om, hvoraf han vidste, at der var slaaet en Mand eller Karl ihjel, svarede han, at hans Kjæreste havde fortalt ham Mord-dagen om Aftenen, at der var En slaaet ihjel den Dag ved Saunsøgaarden om Morgenens, og han frygtede derfor, at der kunde falde Mistanke paa ham, da han den Dag havde været i Saunsø. Da han havde hørt, at Politiet kunde holde et Men-neske arresteret i et helt Aar paa Mistanke, blev han bange og undveg fra Nakskov. Efter den Forklaring, han den Gang gav, var han gaaet ad Hovedlandevejen, som fører til Maribo, og havde om Natten sovet ved Landevejen i Nærheden af Stokkemarke. Den følgende Dag, altsaa Søndag den 17de Juli, var han gaaet videre ad Maribo til, men gik udenom Byen og havde været inde i *Kraarup* hos en Kone, men nægtede, at han ved den Lejlighed havde haft Uhr paa sig. Herfra var han gaaet ad *Saxkjøbing* til og havde været inde hos en Mand, som boede paa Saxkjøbing Skovvej. Her var han det meste af Eftermiddagen og gik henad Aften videre. I Dagningen gik han over den almindelige Kjørebro ved Nykjøbing, fortsatte Vejen over Falster og kom om Aftenen til en Fisker i Sortsø, hvor han tilbragte Natten. Næste Dag blev

han sat over til Sjælland, hvorefter han tilfods begav sig til Kjøbenhavn. Her fik han Arbejde som Murhaandlanger paa Frederiksberg og havde dette Arbejde i en 14 Dages Tid, hvorefter han med Dampskibet tog til Lübeck og drev omkring i Holsten, indtil han blev paagreben i Segeberg. Han indrømmede allerede i det første Forhør, at han havde været i Følge med *Per Jønsson* Morddagen i Saunsø og var skiltes fra ham Kl. 8 om Morgenen ved Brødbølle Smedie, men efter den Tid havde han ikke set *Jønsson*, — Om Opholdet paa *Frederiksberg* forklarede han, at han *der* gik under sit eget Navn, at han havde talt med Arbejdsfolkene om Mordet og selv læst om dette i Aviserne. Uagtet det utallige Gange blev foreholdt ham, hvor usandsynligt det var, at hans Forklaring var rigtig, har han dog lige indtil det sidste fastholdt Forklaringens Rigtighed. Han kunde dog ikke angive Bygmesterens eller nogen af Arbejdernes Navne, kun vidste han, at en af Arbejderne hed Hans. Hvor Stedet laa, som han skulde have arbejdet paa, kunde han ikke angive. Han spiste hos en Høker i en Kjælder, men hvad Høkeren hed eller hvor han boede, kunde han ikke angive. Høkeren var af Middelstørrelse, lidt svær og omtrent 40 Aar gl. — I et af de første Forhør viste Dommeren pludselig Anders Hammelsvingelen. Han nægtede at have set denne før eller at have havt fat paa den, men hans Stemme rystede, da han afgav denne Erklæring og det var tydeligt at mærke, at Synet af Hammelen havde gjort et stærkt Indtryk paa ham. Han indrømmede at have været i *Lindelse* en Dag før Mordet — om det var Dagen før kunde han ikke huske. Han havde været der om Formiddagen og om Eftermiddagen, men nægtede at have været i Følgeskab med den Myrdede ved den Lejlighed. Det blev dog ved Vidners Forklaringer godtgjort, at han havde været i Følge med den Myrdede, men selv efterat Forklaringerne vare beedigede, nægtede han deres Rigtighed. Hvor han havde tilbragt Tiden mellem han var i *Lindelse* om Formiddagen og til han kom tilbage om Eftermiddagen, kunde han ikke gjøre Rede for. — At han i Helgenæs Skoven skulde være stødt sammen med den Myrdede og en halvvoxen Dreng, benægtede han rentud. I de mange Forhør, der har været optagne over ham, har han altid givet uudvigende Svar, selv paa de allerubetydeligste Spørgsmaal. Saadanne Svar som »det ved jeg ikke«, »det husker jeg ikke« eller »det har jeg ikke tænkt over« have hørt til Dagens Orden. Undertiden har han slet ikke villet svare, men ved Trusel om Vand- og Brødstraf omsider givet

Svar, men det har da været af samme undvigende Natur, som de forannævnte. Ved mange Lejligheder har hans Opførsel for Retten været irriterende. Han har, naar Mordscenen blev udmalet for ham, staaet aldeles ligegyldig som om det var noget ganske almindeligt, der var Tale om. I Reglen viste han sig aldeles ubekymret, saaledes at man ikke af hans Maade at være paa, skulde tro, at han stod sigtet for en saadan Forbrydelse, som han gjorde. — Til sine Tider kunde han være næsvis i sine Ytringer, som da Dommeren en Gang gjorde ham opmærksom paa, at en Forbryder godt kunde dømmes paa Indicier alene, uden at have afgivet Tilstaaelse. Hertil bemærkede han nemlig, at »det maatte nok være efter Mose Lov«. Af og til var det, som om han kunde være, hvad man kalder »mør«, og han har ogsaa under Tilstaaelsen erkjendt, at der var Øjeblikke, hvor han havde været paa Nippet til at afgive sin Tilstaaelse. Ugen før han afgav Tilstaaelsen og samme Uge som denne blev afgiven, var det ikke sjældent, at man troede, at nu vilde Tilstaaelsen komme, men han mandede sig og forblev tavs.

Det havde allerede i længere Tid været paatænkt, at fremstille *Anders Nielsen* for den Myrdedes Lig, men efter den Trodsighed, han stadig havde vist under Forhørerne, ventede man sig ikke noget stort Resultat af en saadan Foranstaltning. Da der imidlertid viste sig Tegn til, at en Konfrontation med Liget kunde foretages med Haab om at virke paa Forbryderen, blev en saadan besluttet og iværksat Fredag den 17. Marts Kl. mellem 9 og 10 om Aftenen. — Liget, der var begravet paa Nakskov Kirkegaard, blev opgravet og hensat i Lighuset paa Kirkegaarden. Uden at *Anders* havde nogen Anelse om, hvor han blev ført hen, blev han Kl. lidt over 9 i en lukket Vogn kjørt ud til Kirkegaarden og bragt hen til Lighuset. Portene til dette bleve aabnede og Liget belyst med flere Lys. Da han fik Øje paa Liget, blev han bleg, stirrede stift paa det og kunde ikke faa Øjnene fra det. Dommeren formanede ham i faa, gribende Ord til at afgive sin Tilstaaelse, men han gav intet Svar, naagtet han flere Gange opfordredes dertil. Han blev nu ført henimod Liget, Haandjærnene tagne af ham og han opfordret til at lægge Haanden paa den Dræbte og erklære sig uskyldig i hans Død, men det turde han ikke, idet han dog ikke gav noget Svar, men blot trak Haanden tilbage, hver Gang man lempelig førte den henimod Liget. Da han paa gjentagne Opfordringer ikke vilde give noget Svar, blev han ført tilbage til Raadhuset og var i Forhør fra Kl. 10 til

12, men i fulde halvanden Time vilde han ikke give noget som helst Svar, indtil han endelig paa Spørgsmaal, om han nu vilde erkjende at have dræbt Svenskeren, svarede med et langtrukket Nej! Videre Svar vilde han ikke give den Nat. Da det imidlertid var tydeligt at se, at Konfrontationen havde gjort et stærkt Indtryk paa ham, blev det samme Nat besluttet at gjentage den den følgende Dag og den blev ogsaa foretaget til den berammede Tid Kl. 3 om Eftermiddagen. Forinden Porten til Lighuset blev aabnet, formanede Dommeren ham til at komme frem med Sandheden, men han vilde ikke svare. Da Porten blev aabnet og han førtes imod Liget, kunde man se, hvorledes Rædselen begyndte at bemægtige sig ham, han veg tilbage og saa til Dommeren, som om han vilde søge Beskyttelse. Han blev imidlertid igjen ført frem, og da han atter stred imod, spurgte Dommeren ham gjentagende, om han vilde tilstaa at have myrdet Svenskeren, hvortil han endelig svarede Ja. Begge Konfrontationer med Liget gjorde et stærkt Indtryk paa de Tilstedeværende. Navnlig var Konfrontationen om Fredagen af gribende Virkning: det lemlæstede Lig i sin Kiste, Dommerens Tale, den blege, forfærdede Forbryder og Kirkegaardsomgivelserne i den sildige mørke Aften, alt dette maatte naturligt gjøre et overvældende Indtryk paa Enhver. Hvad har da Forbryderen ikke maatte tænke og med hvilken Gru har han ikke maatte skue sit Offer liggende med kløvet Hoved i sin Kiste. Og dog vilde han i sin Forhærdelse ikke erkjende sin Brøde, medens han dog ikke havde Mod til at berøre Liget. — Dette var efter Omstændighederne vel bevaret og Lugten af det ikke i nogen betydelig Grad generende.

Anders Nielsen afgav strax efter, at han fra Kirkegaarden var bragt tilbage til Raadhuset, følgende Tilstaaelse:

Lørdagen den 16. Juli 1881 gik han om Morgenens Kl. 5—6, efter at have tilbragt Natten i »Iskjælderens« paa *Riddersborg*, til *Saunsø* med det bestemte Forsæt at myrde *Per Jønsson* for at berøve ham hans Penge og hans Ur. Da han kom til *Saunsø*, lagde han sig til at sove for at faa Tiden til at gaa, indtil *Per Jønsson* kom. Han havde medbragt Hammelsvinglen, som han den foregaaende Dag havde stjaalet paa en Mark i *Sandby*, for at benytte den til at slaa Svenskeren ihjel med. Paa sin Vandring ud til *Saunsø* havde han baaret Hammelen skjult under Frakken og holdende paa den saaledes, som Vidnerene havde forklaret. Da *Jønsson* kom, gav han sig i Følge med ham, men fandt ikke Lejlighed til den Gang at

udføre sit Forsæt. De skiltes atter ved *Brødbølle Smedie* Kl. 8 om Morgenen. *Jønsson* gik ind i Smedien, medens *Anders* gik videre ad *Munkeby* til. Han drev noget omkring her, men gik derpaa tilbage og lagde sig bag Gjærdet i den Mark, som støder op til Marken, hvor Liget fandtes. Da han saa *Per Jønsson* komme, gik han ud paa Vejen og satte sig paa Grøftkanten indtil *Jønsson* var i Nærheden af ham, hvorpaa han rejste sig og fulgte med ham. Idet de saaledes gik ved Siden af hinanden, tog han Hammelsvinglen frem og slog *Jønsson* i Nakken med den, saaledes at han strax segnede død til Jorden uden at give en Lyd fra sig. *Anders* tror nok at *Jønsson* bemærkede, at Slaget skulde falde, thi han greb i det samme med Haanden op til Hovedet, ligesom for at afværge Slaget, men han berørte ikke Hammelen. Efter at have slaæet *Jønsson* ned, tog han Liget og bar det tværs over Vejen og kastede det over Gjærdet ind paa den Mark, hvor det senere fandtes. Han gav sig nu til at plyndre Liget for Uret og Portemonæen. I Portemonæen var kun 5 a 6 Kroner. Han havde ventet at finde langt mere, da han havde hørt at *Jønsson* plejede at gaa med flere hundrede Kroner paa sig og Pengene vilde han have benyttet til at udvandre til Amerika for. Efter at have plyndret Liget, steg han igjen over Gjærdet ud paa Landevejen og hentede den Dræbtes Kurv ind paa Marken. Uagtet han var overbevist om, at *Jønsson* var død, gav han ham dog endnu 2 Slag for Panden med Hammelen og kastede derefter denne ind i Sæden paa Marken. Liget trak han derpaa hen tæt ved Gjærdet og vendte det om saaledes, at det laa paa Maven. Han gik nu ad *Nakskov* til, men da han kom lidt forbi *Saunsøgaarden* gik han, i Stedet for at følge *Saunsøvejen*, ind over Markerne over til den parallel dermed løbende *Holleby* Landevej, som han fulgte til *Nakskov*. Paa Vejen over Markerne vaskede han de Blodpletter, som han havde faaet paa Frakken og Benklæderne, af i en Mergelgrav, ligesom han ogsaa vaskede sine Hænder. Den Dræbtes Portemonnæ tømte han for sit Indhold, puttede en Sten i den og kastede den ud i Mergelgraven. Ankommen til Færgelandet ved *Nakskov* var han inde i en Butik, hvor han spiste noget Smørrebrød og nød dertil en Snaps og en halv Bayer uden at nogen af de Tilsteværende mærkede noget usædvanligt ved ham. Han gik derefter til *Sæbyholm*, hvor han gav sig et Ærinde, og da han igjen kom i Nærheden af *Nakskov* paa Tilbagevejen gjemte han den Dræbtes Uhr under de store Dampkjedler som ligger udenfor *Nakskov Kirkegaard* og

her tog han det igjen, da han om Natten flygtede fra Riddersborg. Om Flugten forklarer han som tidligere, dog at han ikke havde Ophold eller Arbejde paa Frederiksberg. Han solgte den Dræbtes Uhr i Kjøbenhavn for 9 Kr. og havde, da han kom til Lübeck kun 4 a 5 Kr. i Behold. Han kunde intet Arbejde faa i Holsten, da han var blottet for Legitimationspapirer, og han gav sig til at betle, da hans Pengebeholdning var sluppen op.

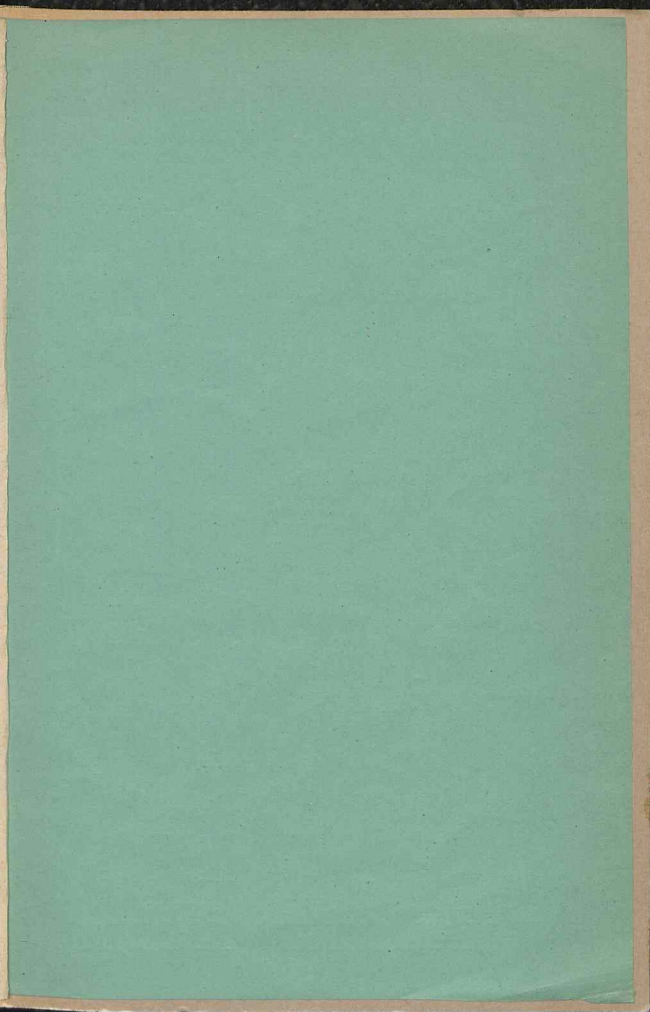
Tanken om at forøve Mordet vil han først have fattet Torsdagen før Gjerningen skete, men han har forklaret, at da han om Fredag Morgen gik til *Lindelse* var det med det Forsæt allerede den Dag at forøve Mordet, men han blev forhindret heri; da den Myrdede i *Helgenæs Skoven* kom i Følge med Drengen.

Nogle Dage efter at *Anders Nielsen* havde afgivet sin Bekjendelse blev han ført ud til Saunsø for at paavise det Sted, hvor han havde slaaet *Per Jønsson* ihjel paa Vejen. Han paaviste nøjagtigt, hvor dette var sket og var inde paa den Mark, hvortil han efter Mordet havde bragt Liget. Under Paavisningen var han fuldstændig rolig og viste ikke Spor af Sindsbevægelse.

Den dræbte *Per Jønsson* var en Mand paa nogle og fyrgetyve Aar. Han beskrives som en skikkelig Mand, der ikke var meget talende, og han var vel lidt, hvor han kom frem. Det er oplyst, at han har omtalt, at han ejede flere Hundrede Kroner, men ikke hvor han havde disse Penge forvarede. Hans hele Efterladenskab i kontante Penge var 40 Kr., som han havde leveret sin Husvært til Opbevaring.

Anders Nielsen har forklaret, at han intetsomhelst Udstaaende havde med den Dræbte og at han alene begik Mordet for at røve den Pengesum, som han antog *Per Jønsson* bar paa sig. *Jønsson* har ikke, forsikrer han, fortalt ham, at han ejede en Del Penge, men han havde hørt det af en Mand, hvor eller af hvem kan han ikke mindes. Der har ikke været nogen Uenighed mellem dem om Kjæresteri.

Efter Lovgivningen vil *Anders Nielsen* ikke kunne undgaa at dømmes fra Livet og da der ikke er formildende Omstændigheder til Stede, er der ikke megen Sandsynlighed for, at han vil blive benaadet. — Han synes ikke at føle Anger over den begaaede Forbrydelse. Rigtignok siger han, at han har fortrudt Gjerningen siden han begik den, men denne Fortrydelse er vistnok kun fremkaldt ved det ringe Udbytte, Mordet indbragte ham, og de Ulemper, som dette har paaført ham. Han siger at han flere Gange under Forhørene har været nær ved at afgive sin Tilstaaelse, men har dog tilbageholdt denne, fordi han ikke syntes, at han kunde være det »bekjendt«.

1882.

POKRETIET.
FOTO NK. 154370

